

DIZOLVAREA ADUNĂRII LEGISLATIVE DE LA BUCUREȘTI ÎN FAȚA COMISIEI CENTRALE DE LA FOCȘANI ÎN 1861

NICOLAE PETRESCU

Dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza ca domnitor a reprezentat un eveniment de seamă în lupta de veacuri dusă de poporul român pentru unitate națională, actul de la 24 ianuarie deschizând noi perspective de dezvoltare societății românești. Semnificația sa majoră a fost evidențiată de Programul Partidului Comunist Român prin înalta apreciere potrivit căreia : „Un moment de o deosebită importanță l-a constituit înfăptuirea în 1859 a statului național, prin Unirea Munteniei și a Moldovei sub domnia luminoasă a lui Alexandru Ioan Cuza. Aceasta a marcat intrarea țării noastre în noua etapă a evoluției ei capitaliste, a ridicat pe o treaptă superioară lupta de eliberare națională, mișcarea revoluționară a maselor muncitoare pentru drepturi și libertăți sociale”¹.

Domnitorul care avea de rezolvat probleme vitale pentru tînărul stat s-a confruntat de la început cu numeroase dificultăți provocate de atitudinea defavorabilă Unirii Principatelor Române din partea unor mari puteri², de puternica criză economică însoțită de instabilitatea guvernamentală și parlamentară³ ca urmare a luptelor politice intense încă din 1859, generate de opoziția îndîrjită a reacțiunii dar și de divergențele dintre grupările liberale asupra principalelor aspecte ale vieții politice interne și externe⁴.

Animat de cele mai nobile aspirații în vederea desăvîrsirii unirii Alexandru Ioan Cuza a căutat să realizeze acest deziderat prin aportul colectiv al tuturor forțelor politice ale națiunii pentru asigurarea unui climat de liniște⁵. În vederea contracarării opoziției conservatorului majoritari în adunări și adversori ireductibili oricăror reforme profunde a încercat să se sprijine, cu anumite rezerve, în guvern și Comisia Centrală de la Focșani pe radicali. Colaborarea a implicat dificultăți gene-

1. *Programul Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism*, Edit. Politică București, 1975. p. 33.
2. Vezi Irina Rădulescu-Valasoglu, *Alexandru Ioan Cuza și politica europeană*, Edit. Academiei R.S.R., București 1974.
3. Dan Berindei, *Guvernele lui Alexandru Ioan Cuza (1859—1866)*, în „Revista arhivelor”, II, 1959, nr. 1.
4. V. Russu, „*Monstruoasa Coaliție și detronarea lui Al. I. Cuza*, în *Cuza Vodă în memoriam*, Edit. Junimea, Iași, 1973. p. 509.
5. Alexandru Ioan Cuza declarase încă din februarie 1859 că : „Nu se va lăsa dominat de niciun partid, ci va căuta să le strîngă pe toate în jurul lui”. T. W. RIKER, „Cum s-a înfăptuit România”. Studiul unei probleme internaționale, 1856—1865, București, 1944, p. 270.

rate de amibițile radicalilor din Țara Românească ce voiau să joace un rol preponderent în viața politică⁶ dar și de opiniile lor diferite de ale lui Alexandru Ioan Cuza asupra priorității reformelor ce trebuiau înfăptuite și a felului în care unirea urma să fie desăvârșită. Dacă radicalii preconizau înainte de toate măsuri pentru intensificarea comerțului și industriei, domnitorul viza în prim plan împroprietărirea țăranilor după cum desăvârșirea unirii nu o concepea prin acțiuni precipitate trecind peste autoritatea marilor puteri preferind calea treptată spre a obține acordul acestora și a nu compromite prin măsuri hazardate succesul anterior⁷. Din aceste considerente Alexandru Ioan Cuza a căutat să colaboreze cu moderații încercind să tempereze veleitățile radicalilor și să anihileze opoziția îndirjită a conservatorilor pentru a realiza un echilibru al forțelor politice, dar viața politică a rămas la fel de complexă și controversată.

În rîndul evenimentelor generate de luptele politice existente încă din primii ani ai domniei lui Alexandru Ioan Cuza se înscrie și dizolvarea Adunării de la București eveniment ce a fost adus în fața Comisiei Centrale de la Focșani în anul 1861. Deși asupra unirii Principatelor și domniei lui Alexandru Ioan Cuza s-au scris opere remarcabile și numeroase studii⁸, acest eveniment a fost mai puțin abordat fiind doar amintit în citeva din ele.

* * *

Spre sfîrșitul anului 1860 viața politică din Principate s-a precipitat și mai mult ca urmare a dezlănțuirii reacțiunii care a încercat să speculeze situația creată prin tulburările orășenești din Țara Românească de provocarea cărora nu era străină⁹. Din nevoia de organizare a noului stat cu un aparat administrativ și militar eficient, vechile taxe și impozite au fost mărite și acestora s-au adăugat altele noi care pe fondul crizei economice prelungite au dus la o serie de frămîntări și agitații orășenești¹⁰. Dintre ele, cele mai puternice au avut loc la Craiova în zilele de 6—8 noiembrie 1860 și la Ploiești la 13 noiembrie în același an¹¹. Divanurile de majoritate reacționară reunite la Craiova spre a cerceta cauza evenimentelor petrecute au considerat că la izbucnirea lor a stat aplicarea ilegală a legii patentelor ce nu au intrunit acordul ambelor adunări. Măsurile luate de guvern pentru restabilirea ordinii au fost declarate ca nefondate „nefiind vorba de un spirit de răscoală,

6. George Fotino, *Din vremea renașterii naționale a Țării Românești*, Boierii Golești, vol. IV, București, 1939, p. 286.

7. V. Russu, op. cit., p. 527—534.

8. Vezi. *Introducere bibliografică*, în Constantin C. Giurescu, *Viața și opera lui Cuza Vodă*, ediția a II-a, revăzută și adăugită, Edit. Științifică, București, 1970, p. 5—27.

9. Ibidem, p. 103.

10. Ibidem, p. 102.

11. Dan Berindei, *Frămîntările orășenești din noiembrie 1860 în Țara Românească. Tulburările de la Craiova și Ploiești*, în *Studii și articole de istorie*, vol. I, București, Societatea de științe istorice și filologice din R.P.R., 1956; „Monitorul Oficial al Țării Românești“, nr. 271 din 16 noiembrie 1860 și nr. 273 din 18 noiembrie 1860.

ci numai o nemulțumire contra prefectului Grigore Marghiloman¹². Pe aceste considerente dreapta, prin principele Știrbei, a depus un amendament la începutul sesiunii adunării prin care a cerut deschiderea unei anchete spre elucidarea celor întâmplate.

Guvernul nu a luat în seamă acest punct de vedere considerînd problema de domeniul puterii juridice și nu al celei legislative, contestînd adunării dreptul de anchetă parlamentară asupra celor întâmplate la Craiova și Ploiești.

Conflictul dintre adunare și guvern a luat proporții, divergențele accentuîndu-se tot mai mult.

În presă s-au adus numeroase critici guvernului nu numai de către cercurile reacționare cit și de liberali, de al căror concurs începuseră să „beneficieze”¹³ mai de mult. Guvernul s-a văzut astfel nevoit să continue măsurile împotriva ziarelor „aflate pe tărîmul patimilor unei polemici a cărei țintă nu poate fi de cit a introduce anarhia”¹⁴, suprimînd unele dintre ele și chemînd redactorii lor în instanță. Pentru stăvilirea oricăror acțiuni indiferent din ce parte și sub ce formă ar fi venit împotriva sa, guvernul s-a pronunțat cu hotărîre de „a menține ordinea pentru toți și pentru toate...”¹⁵.

Radicalii nemulțumiți de reintroducerea ordonanțelor pentru delictе de presă, după ce un timp stătuseră în expectativă neîndrăznind să încerce o lovitură decisivă asupra guvernului de teamă de a nu veni conservatorii la putere, lor trecîndu-le rîndul, au ieșit la atac considerîndu-se neîndreptățiți de modul „abuziv” al înscrierilor pe listele electorale¹⁶.

În iocul amendamentului propus de principele Știrbei, care nu a mai fost pus la vot, Ion Brătianu a venit cu un altul referitor la drepturile adunării în general¹⁷. După această propunere opoziția a așteptat guvernul să se pronunțe, sperînd să i se dea satisfacție. În ședința adunării din 15 decembrie 1860 Ion Ghica a invitat pe președintele Consiliului de miniștri să depună „actele atîngătoare de tristește împrejurări de la Craiova” socotind camera îndreptățită în această cerere¹⁸. Conservatorii raliindu-se inițiativei radicalilor coaliția dintre cei de dreapta cu cei de stînga a fost pentru a doua oară înfăptuită¹⁹. După cum arăta Ludovic Stegee s-a ajuns la „un spectacol straniu al acelor alianțe în contra firii, unde extremele se unesc vremelnicește pentru a atinge un scop comun, fără a impune un moment măcar tăcerea urii și disprețului ce se inspiră reciproc”²⁰.

12. A. D. Xenopol. *Domnia lui Cuza Vodă*. vol. I. Iași, 1903, p. 186.

13. Supliment la „Monitorul Oficial al Țării Românești”, din 13 decembrie 1860, ședința VI din 8 decembrie 1860.

14. „Monitorul Oficial al Țării Românești”, nr. 229 din 29 septembrie 1860.

15. Ibidem, nr. 291 din 12 decembrie 1860.

16. George Fotino, op. cit., vol. IV, p. 340—341.

17. „Monitorul Oficial al Țării Românești”, Supliment la 3 aprilie 1861. Ședința din 28 ianuarie 1861.

18. Supliment la „Monitorul Oficial al Țării Românești”, nr. 297 din 19 decembrie 1860, Adunarea legislativă a Țării Românești Ședința de 15 decembrie 1860.

19. Prima înțelegere între radicali și conservatori fusese făcută tot în 1860 pentru înlăturarea guvernului Ion Ghica — ibidem.

20. *Protocoloalele Comisiei Centrale de la Focșani*. Protocolul LXXVIII, ședința din 16 februarie 1861. p. 14.

La 30 ianuarie 1861 adunarea legislativă a Țării Românești a prezentat adresa de răspuns la mesajul tronului în ea fiind incluse vechile acuzații aduse guvernului pentru tulburările orășenești²¹. Documentul mai conținea și obiecția legată de alcătuirea listelor electorale „în modul cel mai vicios și cu totul afară din spiritul și litera convenției”²². În vederea clarificării raporturilor dintre puterea legislativă și aceea executivă adunarea cerea „control nepărtinitor și scrupulos” asupra guvernului printr-o lege care să reglementeze responsabilitatea ministerială și o alta care să stabilească incompatibilitatea dintre mandatul de deputat și funcțiile dependente de guvern²³.

Criticile exprimate de adunare în adresă au fost considerate de guvern, în circularele sale, ca lipsite de valabilitate fără avizul domnului și contrarii unor idei prin care se ceruse întărirea și extinderea drepturilor municipale și nu restrângerea lor²⁴.

Guvernul Țării Românești prin adresa înaintată domnului a calificat actul adunării drept „o inveterată încălcare peste atribuțiile sale în prejudiciul prerogativelor puterii executive”, iar pretențiile adunării de a efectua ancheta ca inoportune, deoarece procesul aflându-se înaintea Înaltei Curți ar fi dus la subminarea puterii judecătorești de către puterea legislativă²⁵. Luând în considerație decretul pentru dizolvarea adunării anexat de guvern adresei către domnitor, Alexandru Ioan Cuza l-a sancționat a doua zi²⁶.

Imediat după dizolvarea ei, adunarea a făcut apel la Comisia Centrală de la Focșani spre a se pronunța asupra litigiului cu guvernul.

Inițiind acest demers, adunarea se baza pe solidarizarea membrilor Comisiei Centrale numiți de ea cît și pe speranța că la fel vor proceda și cei desemnați de guvern și în special radicalii cu care aveau legături strînse. Potrivit acestor calcule ziarul „Românul”, purtătorul de cuvînt al radicalilor considera că: „Membrii comisiei centrale numiți de adunare s-au pronunțat, să se pronunțe și ceilalți membrii numiți de guvern. Noi avem aici un interes și mai mare, pentru că amicii noștri politici sînt în partea aceia a comisiei centrale ce stă încă mută”²⁷.

La 10 februarie 1861 în comisia centrală de la Focșani Brăiloiu susținut de Arsache, T. Brătianu și Ion Cantacuzino din partea reprezentanților desemnați de adunare a înaintat o propunere în legătură cu dizolvarea adunării din Țara Românească²⁸. Potrivit dorinței exprimate de aceștia Comisia Centrală trebuia să dea satisfacție adunării considerînd că explicațiile cerute de ea guvernului asupra evenimentelor de la Craiova și Ploiești erau compatibile cu normele constituționale, iar obiecțiile guvernului în raportul său către domn ca neconstituționale, încălcînd dreptul de control al adunării asupra administrației²⁹.

21. „Monitorul Oficial al Țării Românești”, nr. 24 din 1 februarie 1861.

22. Ibidem.

23. Ibidem.

24. Ibidem.

25. Ibidem.

26. Ibidem. Inițial, domnitorul făcuse „O încercare de împăcare invitînd cîțiva dintre deputații de frunte la o masă oficială; ei însă refuzară a veni”, T. W. Riker, op. cit., p. 385.

27. „Românul” an. V, nr. 50 din 19 februarie 1861.

28. *Protocoloalele Comisiei Centrale de la Focșani*, Protocolul LXXVI, ședința din 10 februarie 1861, p. 1.

29. Ibidem.

Contrar așteptărilor coaliției propunerea a stîrnit discuții furtu-noase în cadrul Comisiei Centrale fiind combătută de liberali. Vasile Mălinescu, referindu-se la luarea în discuție a acestei propuneri, a calificat-o ca fiind „departe de a aduce liniște în spirite — ci dimpotrivă — le-ar întări mai mult” și ca atare inoportună cerînd astfel, să nu fie luată în considerație și să se treacă direct la ordinea de zi³⁰. Argumente împotriva propunerii lui Brăiloiu au fost aduse și de Ludovic Steege chiar din convenție subliniind că art. 17 dădea drept absolut domnitorului de a dizolva adunarea și a convoca alta nouă, Comisia Centrală neputîndu-se pronunța asupra diferendului existent, singurul îndreptățit să o facă rîmînînd corpul electoral prin camera ce urma să o desemneze³¹. Ținînd cont de situația la care s-a ajuns, el recomanda Comisiei Centrale să se mențină cu prudență între cele două extreme spre a păstra instituțiile țării conservînd puterea executivă și contribuind la deplina separare a puterii juridice. Intervenția hotărîtă a radicalilor din cadrul Comisiei Centrale a dejucat manevra reprezentanților adunării făcînd ca propunerea acestora să cadă cu majoritate de voturi³².

Deși protocoalele Comisiei Centrale de la Focșani nu consemnează participarea domnitorului la această ședință, Alexandru Ioan Cuza a luat parte la ea oprindu-se în localitate cu ocazia unei călătorii pe care a făcut-o la Iași. Evenimentul este menționat de Ștefan Goleșcu președintele Comisiei Centrale într-o scrisoare³³ trimisă lui Ion Filipescu, ministru la departamentul treburilor străine. În situația în care, după cum arăta un ziar al timpului, „lipsa știrilor de la Focșani, procesele verbale ale Comisiei Centrale au fost și din nenorocire urmează a fi lucrul cel mai tainic și necunoscut din lume...”³⁴, informațiile furnizate de Ștefan Goleșcu merită o atenție deosebită deoarece pun în evidență atitudinea sa ca președinte al Comisiei Centrale, care nici ea nu apare în protocoale și mai ales intervenția energică a domnitorului asupra cazului propus a fi luat în discuție. Cu acest prilej, la scurt timp după propunerea lui Brăiloiu, Alexandru Ioan Cuza a făcut un aspru rechizitoriu conservatorilor printr-o scurtă retrospectivă a relațiilor dintre domn și cei de dreapta, demascînd atitudinea lor retrogradă și obstrucționistă, denunțînd orice colaborare în viitor cu aceștia. Totodată domnitorul a făcut precizarea că în cazul în care electorii ar trimite aceiași deputați în viitoarea adunare ar dizolva-o din nou și nu ar mai apela la ei în eventualitatea altor alegeri³⁵.

Ștefan Goleșcu, care fusese recent reales ca președinte al comisiei centrale³⁶, a împărtășit intervenția lui Alexandru Ioan Cuza în cadrul comisiei apreciîndu-i răspunsul dat la propunerea conservatorilor drept „sublim”³⁷. Atitudinea sa ca și a celorlalți din comisie care au respins

30. Ibidem.

31. Ibidem.

32. Ibidem.

33. Ștefan Goleșcu către Ion Filipescu, Focșani, 20 februarie 1861, în patrimoniul Muzeului din Golești.

34. „Românul”, an. V, nr. 44—45 din 14 februarie 1861.

35. Ștefan Goleșcu către Ion Filipescu, Focșani, 20 februarie 1861.

36. În ședința Comisiei Centrale de la Focșani din 8 februarie 1861 Ștefan Goleșcu a fost reales președintele ei, *Protocoalele Comisiei Centrale de la Focșani, ședința din 8 februarie 1861*.

37. Ștefan Goleșcu către Ion Filipescu, 20 februarie 1861.

moțiunea propusă de cei de dreapta nu a însemnat o solidarizare cu minoritatea din adunare care se opusese amendamentului cerut de Știrbei cum se arăta în unele ziare ale vremii³⁸. Mai degrabă ea a fost dictată de motive de principialitate, comisia centrală neavînd dreptul de a se pronunța asupra conflictului³⁹ dar nici cu această idee radicalii din București nu s-au împăcat⁴⁰. Făcînd excepție de bunele sentimente ce le aveau față de domn, radicalii din comisia centrală au urmărit nu numai să ia apărarea puterii executive, ci, prin blamarea adunării să contribuie la spargerea coaliției spre a „clarifica pe alegători asupra alegerii noilor lor mandatar”⁴¹ facilitînd astfel șansele prietenilor lor⁴². Punctul de plecare în acest raționament l-a constituit declarația făcută de Alexandru Ioan Cuza la Focșani, pe care Ștefan Golescu a considerat-o drept favorabilă reluării legăturilor dintre domn și radicali în urma precizării prin care se arăta „mulțumit de a afla că asupra propunerii dreptei în a face cauză comună cu stînga în alegeri aceasta s-ar fi pronunțat categoric împotriva alianței”⁴³.

Din analiza modului cum se desfășura campania electorală, Ștefan Golescu atrăgea atenția asupra „războiului dus de guvern cu extremele fostei adunări prin numirile făcute la prefecturi și tribunale”⁴⁴. Spre exemplificare el enumera o serie de greșeli prin numirea în funcții importante a unor elemente indezirabile opiniei publice ca Daniel Chi-rițescu prefect de Argeș⁴⁵, Petrescu prefectul poliției din Craiova⁴⁶, sau prin transferuri neindicate ca acela al lui Scarlat Turnavitu⁴⁷ înaintat ca procuror la curtea apelativă de comerț și Grigore Marghiloman în locul lui Corneliu Lupati în cadrul aceleiași instituții⁴⁸.

Ștefan Golescu califica tactica guvernului în desfășurarea campaniei drept greșită, deoarece, radicalii nu trebuiau combătuți, ci numai „partizanii regimului regulamentar” cu care, după cum arătase și domnitorul nu se mai putea face nici un fel de tranzacții⁴⁹.

Guvernul, potrivit recomandărilor lui Ștefan Golescu, trebuia să opteze numai pentru elementele cu idei avansate, pentru cei din extrema stîngă ce aveau șanse de a fi aleși. În cazul urmăririi cu perseverență a acestui plan, arăta Ștefan Golescu, se putea ajunge la desolidarizarea stîngii de dreapta realizîndu-se o majoritate modernă și compactă de orientare centru-stînga⁵⁰.

Astfel, prin „indispunerea” unor șefi de ultra-stînga, dreapta putea să dețină majoritatea ca urmare a menținerii coaliției cu stînga.

38. „Naționalul”, an. IV, nr. 15 și 17 din 19 și 26 februarie 1861; „Românul” din 24 februarie 1861.

39. George Fotino, op. cit., vol. IV, p. 347—348.

40. Ibidem.

41. Ibidem.

42. Ștefan Golescu către Ion Filipescu, Focșani, 20 februarie 1861.

43. Ibidem.

44. Vezi și „Monitorul Oficial al Țării Românești”, nr. 33 din 13 februarie 1861.

45. Ibidem. 9 februarie 1861.

46. Ibidem, 13 februarie 1861; Scarlat Turnavitu își va da demisia din această funcție în martie, „Monitorul Oficial al Țării Românești”, 15 martie 1861.

47. Grigore Marghiloman a fost numit la Curtea apelativă — secțiunea I din București în locul lui Corneliu Lupati. „Monitorul Oficial al Țării Românești”, nr. 27 din 6 februarie 1861.

48. Ștefan Golescu către Ion Filipescu, Focșani, 20 februarie 1861.

49. Ibidem.

Temerile lui Ștefan Golescu s-au dovedit a fi reale campania electorală desfășurându-se într-un ritm alert, plină de agitații și conflicte, creindu-se o situație ce l-a determinat pe Vasile Boerescu, ministrul justiției, să dea încă de la 2 februarie un ordin circular pentru prelungirea, a doua oară a termenului de depunere a contestațiilor deoarece mulți alegători nu avuseseră timp să le prezinte⁵⁰.

Radicalii care acuzau guvernul de ingerințe electorale se temeau că în noua cameră nu vor mai fi nici dreapta, nici stînga, doar o majoritate ministerială⁵¹. Din această cauză ei au trecut la regrouparea forțelor alcătuind la București un „Comitet național” în vederea intensificării legăturilor cu districtele⁵².

Alegerile desfășurate între 30 martie și 3 aprilie 1861 nu au schimbat cu nimic configurația noii adunări față de cea veche⁵³, dimpotrivă majoritatea revenise „mai compactă decît înainte”⁵⁴.

Deși domnitorul era „convins mai mult ca oricînd că singurul mijloc de a slăbi influența paralizantă a boierilor era o lege electorală care să asigure țării o bază reprezentativă mai largă”⁵⁵, Alexandru Ioan Cuza, neavînd o grupare de centru eficientă care să-l susțină cu curaj în înfăptuirea unor reforme profunde dar cu moderație în rezolvarea problemelor externe⁵⁶, a fost nevoit să țină seama de rezultatul alegerilor⁵⁷ neputînd lua atitudinea fermă contra conservatorilor anunțată în Comisia Centrală de la Focșani.

Demisia cabinetului condus de Emanoil Costache Epureanu fiind iminentă, domnitorul s-a orientat asupra șefului conservatorilor Barbu Catargiu spre a forma un guvern „pe baze mai largi în care să intre și cîțiva moldoveni spre a face față dificultăților pînă la recunoașterea unirii”⁵⁸.

După demisia guvernului Epureanu la 17/29 aprilie 1861 acționat în justiție de noua Adunare pentru dizolvarea aceleia dinaintea sa și expirarea interimatului directorilor de departament, mandatul a fost încredințat lui Barbu Catargiu dar cabinetul pe care l-a prezidat a avut o existență efemeră.

Viața politică din Principatele Unite a fost în continuare tot mai agitată, anii următori fiind marcați de lupta constituțională deosebit de intensă⁵⁹. Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, care printr-o admirabilă campanie diplomatică obținuse din partea marilor puteri recunoașterea unirii complete, a reușit după noi încercări să treacă peste opreliștile puse de opoziție și să înfăptuiască marile reforme care au stat la baza statului modern român.

50. „Monitorul Oficial al Țării Românești”, nr. 26 din 4 februarie 1861.

51. George Fotino, *op. cit.*, vol. IV, p. 346.

52. Ibidem.

53. „Străduințele cele mai energice de a influența alegerile nu avură drept rezultat decît o Adunare prea puțin deosebită ca alcătuire de cea veche”, T. W. Riker, *op. cit.*, p. 385.

54. A. D. Xenopol, *op. cit.*, vol. I. p. 187.

55. T. W. Riker, *op. cit.*, p. 386.

56. A. D. Xenopol, *op. cit.*, p. 195.

57. T. W. Riker, *op. cit.*, p. 386.

58. Ibidem, p. 386.

59. Constantin C. Giurescu, *op. cit.*, p. 132—251.

LA DISSOLUTION DE L'ASSEMBLÉE LÉGISLATIVE DE BUCAREST
DEVANT LA COMMISSION CENTRALE DE FOCŞANI EN 1861

R é s u m é

Vers la fin de l'année 1860 la vie politique des Principautés Unies est devenue de plus en plus agitée à cause de la réaction qui cherchait de spéculer la situation créée par les troubles urbaines.

La majorité réactionnaire de l'Assemblée Législative de Bucarest s'alliant avec les radicaux a déclaré le gouvernement responsable des troubles de Craiova et Ploieşti en demandant une enquête sur les causes des événements.

L'Assemblée Législative a été dissoute par ce qu'elle a dépassé ses attributions au détriment des prérogatives du pouvoir exécutif.

L'Assemblée a fait appel à la Commission Centrale de Focşani pour ce prononcer sur son litige avec le gouvernement mais après des vives discussions la démarche a été rejetée étant donné que le seul en droit de se prononcer sur le différend était le corps électoral par l'entremise de la chambre qui allait être désignée dans les futures élections.

Le prince Alexandre Ioan Cuza participant à cette séance de la Commission Centrale de Focşani a fait un réquisitoire des conservateurs de Valachie, mettant en évidence leur attitude rétrograde et obstructionniste.